Qarabağ səmasında cövl edən qartal

Vətən Müharibəsi Qəhrəmanı Şəhid Zaur Nudirəliyevə həsr olunur

44 günün Qəhrəmanı bir dastan yazdı,
Bu böyük dastanda nələr oxusan azdı,
Cənnətdə də şər qüvvəyə yenə zəfər çal,
Qarabağ səmasında cövl edən bir Qartal!
Müəllif.

SƏMALARIN QƏHRƏMANI, GÖYLƏRİN TÜRKÜ

Bir Qəhrəman tanıyıram... Şəhidliyi ilə bizə acı gətirsə belə, hətta son nəfəsində də düşmənə böyük zərbə endirən, ona çoxlu itkilər verən bir Qəhrəman... Bir Qəhrəman tanıyıram... Hər gedişi ilə, hər şücaəti ilə düşmənin qorxulu röyasına çevrilən bir Qəhrəman... Bir Qəhrəman tanıyıram... Qarabağ səmalarında dünya durduqca pərvazlanacağını, cövl edəcəyini, uçacağını bildiyi üçün özünü buna hazır edən, hərdən yox, hər an uçmaq istəyən bir Qəhrəman... Bu Qəhrəman qartal baxışları ilə dost-düşməni sezərək, bozqurd kimi düşmənlərə dişini qıcaya-qıcaya baxaraq hər Vətən övladı kimi vətənin düşmən tapdağında qalan müqəddəs torpaqlarının azad edilməsi üçün savaş gününün, Zəfər Gününün nə vaxt gələcəyini bilirdi... Bu qəhrəmanımın gözlədiyi Zəfərli savaş günü gəlib çatdı və O, həmin savaşın ayrılmaz bir hissəsi, bir parçası oldu... Və elə Ali Baş Komandanın Fərmanı ilə rəsmi olaraq da həmin müharibənin Qəhrəmanı elan edildi...

10 dekabr 2020-ci ildə baş tutan Türk dünyasının, Haqqın Batilə qarşı döyüşünün və bu döyüşdə qazandığı Zəfərinin rəmzi olan böyük Zəfər Paradını bütün haqq tərəfdarları, Türk dünyası və bu böyük dünyaya candan, ürəkdən bağlı olanlar, hətta, Haqqa boyun əydiklərini etiraf edən bədxahlıqdan, paxıllıqdan başlarını itirmiş batil tərəfdarları, düşmənlər də izlədilər. Bu parad hər anı ilə yaddaşlarda qaldı, 2020-ci ildən 2020 il keçsə belə yaddaşlarda qalacağını təsdiqlədi Zəfərin. Bu parad dekabrda keçirilmişdi, ona görə, onu 2020-ci ilin yekun hesabatı kimi də qiymətləndirmək olar.

Sonda hər paradda olduğu kimi bu Zəfər keçidində də Hərbi Hava Qüvvələrinin şanlı hərbçiləri Vətən səmasında qartal kimi qanad çalıb uçdular. Onlar qartal kimi uçan zaman hava, səma da Azərbaycan oldu elə bil... Səmada Azərbaycan bayrağının rəngləri əks olundu. Hamının hissləri, duyğuları, kədərləri, sevincləri yəqin ki, bir-birinə qarışmışdı həmin an. Mənim hissim də coşqun Xəzər kimi çağlayırdı. Zəfərimizin tacı olan bu paradın sonu mənə göylər, torpaqlar, dənizlər, səmalar, ağaclar, güllər, çiçəklər, bundan qürur duyacaq və kədərlənəcək bütün canlılar bu bayrağın seyrinə dursun deyə, dənizlər, göllər, çaylar “Azərbaycan” deyib coşub-çağlasın deyə, torpaq “mən yenə də Azərbaycanam!” deyib sevincinə sevinc qatsın deyə canından keçən 2855 Şəhidimizi bir daha xatırlatdı... Təbii ki, haqqında danışacağım, səmaların baş tacı olan Qəhrəmanımızı da xatırlatdı... O, həm də bu müqəddəs, əbədi unudulmaz xatırlanma üçün canından keçmişdi...

Bu dəfəki Qəhrəmanlıq Dastanını Vətən Müharibəsinin Qəhrəmanı, Onun idarə etdiyi səma şahini zədələndiyi üçün geriyə dönə bilməyəcəyindən, düşmənə ağır zərbə vurmadan şəhadətə qovuşmaq istəmədiyindən son anda öz təyyarəsini düşmən təyyarəsinə çırpıb düşmənini məhv etdikdən sonra şəhidlik zirvəsinə ucalan polkovnik Zaur İsmayıl oğlu Nudirəliyev yazmışdır, mən isə sadəcə qələmə almışam... Bu yazılmış dastan əslində təkcə Onun deyil, Qəhrəmanı olduğu Vətənin, onun Zəfərlə bitən şanlı savaşının dastanlarından biridir...

Zaur Nudirəliyev 1 sentyabr 1978-ci ildə Bakı şəhərində dünyaya göz açmışdır. 1985-ci ildə Sabunçu rayonunun Zabrat qəsəbəsində yerləşən 192 nömrəli tam orta məktəbin 1-ci sinifinə daxil olmuşdur. Zaur orta məktəb illərini neçə-neçə ümidlər, xəyallar, arzular ilə yaşayırdı. İçindən bəzən hərbçi olmaq da keçirdi. Ancaq, 1990-cı ilin 20 Yanvarında Sovet ordusu tərəfindən Bakı şəhərində və bəzi regionlarda əliyalın, azadlığı uğrunda çarpışan insanlara qarşı törədilən vəhşətdən sonra hərbçiliyə olan həvəsi bir az azalmışdı. Sovet ordusunun əsgəri mundirində Sovet ittifaqının hər hansı şəhərində əliyalınlara atəş açan qızıl orduda qızıl qan tökmək istəmirdi gənc Zaur. Həmin hadisədən 2 il keçmədi ki, qızıl ordu da, Sovet İttifaqı da dağıldı-getdi. Ancaq, onun ağlına belə gəlməyən, hərb sənətinə qarşı beynində əvvəlki fikirlərində inqilabi çevriliş edən, onun taleyini tamamilə dəyişən Qarabağ müharibəsi başlayırdı. 1992-ci il... Azərbaycanın təkləndiyi, dünya hegemonları, haqsızları tərəfindən bir yağlı tikəyə, loxmaya çevrildiyi il... Onda müstəqillik yoluna hələ təzəcə qədəm qoymuş, yenicə ayaq üstə durduğuna hədsiz dərəcədə sevinən körpəyə bənzəyən Azərbaycan elə bir loxmaya çevrilmişdi ki, hər yoldan ötən, öz xırda problemini həll edə bilməyən, hətta, hegemon olmasa da belə paxıl və naqislər tərəfindən idarə edilən ölkələr gənc Azərbaycana diş qıcadaraq əlinə çəngəl-bıçaq alıb bu loxmanı vəhşicəsinə parçalayıb udmaq istəyirdilər. Həmin il Qarabağa soxulan, əvvəllər süfrəmizdə yaltaqlıqla əyləşib öz daxilindəki naqisliyi biruzə vermədən çörəyimizi yeyən, torpaqlarımızda yaşamaları üçün yer verdiyimiz, çörəyi dizinin üstündə olan nankor qonşumuz olan ermənilər bizə qarşı bəşəriyyətin görə bilmədiyi ən amansız, vəhşi, qəddar müharibəni başlamışdılar. Həmin ilin hələ ilk 2 ayı ölkə üçün çox ağır keçdi. Xocalı soyqırımın, dəhşətlərin qurbanı oldu. Neçə soydaşımızı, silahdaşımızı, ölkəmizi öz vətəni bilib sevə-sevə yaşayan, mənfur qonşularımız kimi nankorluq etməyən yaşadığı ölkəsinin müdafiəsinə qalxan rus, yəhudi və digər millətlərin, eləcə də etnik qrupların nümayəndələrini elə həmin ildə erməni vəhşiliklərinə görə itirdik... Ən çox Şəhid verdiyimiz illərdən idi 1992-ci il. Qan yaddaşımıza çevrilən o illərdə yeniyetmə Zaur həyatın acı çətinliklərinə heç alışa bilmir, bununla barışmasa da, tarixin bu vəhşətlərinə şahidlik edirdi. Xocalı faciəsi, Xocalı aeroportunun işğalı Zauru çox məyus edirdi. İlin ilk aylarından xəyalları, ümidləri başqa olan Zaurun bu faciələrə görə elə bil qanadları qırıldı. Bircə əlləri qaldı... Bəlkə də, O, istəyirdi ki, bir qartal olub qanad çalsın, Xocalı aeroportuna uçsun, oranı görsün. Qarabağı görmək istəyənləri mədəniyyət beşiyində doyunca uçurtmaq istəyirdi O... Lakin, ümidi tamam itmişdi Zaurun. Əlinə elə bil mismar çaxırdılar. Taybatay açılan bu əllər ilin hər ayı, hər günü, hər anı sıxıldıqca sıxılacaqdı...

Xocalının, Şuşanın, Laçının xainliklə işğalı, neçə qız-gəlinin, oğulların Şəhid olması Zauru içəridən yandırıb qovururdu. Elə bil yaşadığı hər gün, şərait, mühit ona əzab verirdi. Tarixin nə ki var saxtalaşdırıldığı illərdə dünyaya gələn Zaur əzəlinin, əbədinin tarixini öyrənəndə daha da əzab çəkirdi. O, bilirdi ki, tarixi ilə öyünməli olan bir millətin əvvəlcə bədxahlar tərəfindən tarixi saxtalaşdırılmış, sonra isə ləkələnmişdi...

Bunlara dözə bilməyən Zaur öldürülən hər qızı-gəlini, ağsaqqal-ağbirçəyi, ata-ananı öz ata-anası, bacısı, hər igidi

də öz qardaşı, özünün gələcək qəhrəmanlıq mənbəyi hesab edirdi. Onların qisasının alınmasını artıq gənc Zaur özünə daha çox borc bilməyə başlamışdı. Bunun üçün nə etməli olduğunu uzun-uzun düşünürdü O. Qolu-qanadı daxili və xarici mənfurlar tərəfindən xəyanət nəticəsində qırılmış bir Vətəni yenidən göyün ənginliklərə necə uçurtmaq olardı? Axı, Vətəni satanlar onu qoruya bilməzlər!? Vətəni satanlar çoxalır, qoruyanlar azalır... Zaur bunun üçün də artıq qərarını vermişdi: “Vətəni qoruyanlardan biri olmalı, lazım gələrsə, Ona görə canından keçməli!”. Məktəbdə təhsilini davam etdirmək arzusu ilə yaşayan fəal şagird Zaur o vaxt hərbçi olmaq, Vətənin keşiyində durmaq üçün təhsili dayandırıb hərbi təhsil almaq qərarını verdi. Vətən üçün Zəfər qazanıb Vətəni sevincdən göylərdə uçurtmaq üçün O, təyyarəçi olmağı seçdi.

Zaur Nudirəliyev 1992-1995-ci illərdə Cəmşid Naxçıvanski adına Hərbi Liseydə təhsilini davam etdirdi. Burada Hərbi Hava Qüvvələri ilə bağlı bir çox biliyə yiyələndi, peşəkar bir hərbçi, bir təyyarəçi sərkərdə olmaq üçün çox çalışdı, Azərbaycanı yenidən quran Ali Baş Komandanın izi ilə addımladı və arzusuna çatmaq yolunda böyük əmək sərf etdi, zəhmət çəkdi, əziyyətlərə qatlaşdı. 1995-ci ildə Zaur qardaş ölkə Türkiyəyə göndərildi. Türkiyə Ali Hərbi Hava Qüvvələri məktəbinə daxil oldu. Orada bizə sovet ideologiyası ilə uzun illər tamam başqa, saxta ideyalarla tanıdılan türk qardaşların hərb sənətinin necə mətin, necə cəsarətli, necə qüvvətli bir ustası, bilicisi olduğunun əyani şahidi oldu Zaur. Onların zəkasından, bacarığından daha da çox qürurlanan, qüvvətlənən Zaur özünü hər keçilən dərsdə, təlimdə arzusuna daha yaxın hiss etdi. 2000-ci ildə bu hərbi məktəbi də təyyarəçilik ixtisası üzrə bitirdi. Bununla da, O, ən ülvi və ən böyük arzusuna – hərbçi-təyyarəçi olmaq şərəfinə yiyələndi. Sevincinin həddi-hüdudu yox idi. Özünü sözün əsl mənasında səmalarda pərvazlanan qartal kimi hiss edirdi. Qanadını bərpa etmişdi artıq. Bircə işğal olunmaş vətən səmasında uçmaq qalmışdı Zaur üçün... O da Şəhid olan vaxt gerçəkləşəcəkdi... Bu dəfə O, dünya durduqca ruhu ilə bir yerdə uçacaqdı göylərə...

Zaur Nudirəliyev 2000-ci ilin fevral ayından 2004-cü ilin iyul ayına qədər “N” saylı hərbi hissədə 3-cü aviasiya eskadriliyası aviasiya manqasının təyyarəçisi olaraq işə başlamış və burada vətən qarşısında xidmətini davam etmişdi. 2004-cü ilin iyul ayından 2004-cü ilin dekabr ayına qədər həmin aviasiya manqasının baş təyyarəçisi olmuşdur. 2004-cü ilin dekabr ayından 2007-ci ilin mart ayına qədər “N” saylı hərbi hissədə 1-ci aviasiya eskadriliyası aviasiya manqasının baş təyyarəçisi olaraq xidmət etmişdir. 2007-ci ilin mart ayından 2009-cu ilin dekabr ayına qədər artıq həmin aviasiya eskadriliyasının manqa komandiri vəzifəsinə qədər yüksəlmiş, 2009-cu ilin dekabr ayından 2011-ci ilin may ayına qədər 1-ci aviasiya eskadrilyası komandirinin müavini-şturman vəzifəsində çalışmışdır. Arzularına nəfəs qədər yaxınlaşan Zaurun misilsiz xidmətləri təltifsiz qalmırdı. O, “Hərbi xidmətdə fərqlənməyə görə”, “Qüsursuz xidmətə görə”, həmçinin, Silahlı Qüvvələrin yubiley medalları ilə təltif edilmişdi.

Zaur Nudirəliyevi tanıyanlar, onun tabeliyində işləyənlər onun necə xeyirxah, zəhmətsevər, səmimi, qayğıkeş, eyni zamanda xidməti vəzifəyə necə məsuliyyətli və tələbkar insan olduğunu bilirdilər. Zaur Qarabağı fəth etməzdən qabaq mühitinin ürəyini fəth etmək istəyirdi. Buna nail olmuşdu. Hərbçilər Onun adını eşidən zaman qürrələnir, dostların, yoldaşların köksü qabarırdı. Zaur ən böyük arzusuna – Qarabağın azad olunması arzusuna çatmaq üçün gücünü-qüvvəsini dayanıb-dincəlmədən sərf edirdi. Yorulmadan öz işində çalışırdı. Təsadüfi deyil ki, O, 2011-ci ilin may ayından 2013-cü ilin noyabr ayına qədər "N" saylı hərbi hissənin 1-ci aviasiya eskadriliyasının qərargah rəisi, 2013-cü ilin noyabr ayından 2015-ci ilin avqust ayına qədər isə "N" saylı hərbi hissənin 1-ci aviasiya eskadriliyasının komandiri olmuşdur.

Zaur Nudirəliyev sonuncu vəzifəsinə 2015-ci ilin avqust ayında təyin olunur. O, həmin vaxt "N" saylı hərbi hissə komandirinin uçuş hazırlığı üzrə müavini və uçuşların planlaşdırılma bölməsinin rəisi vəzifəsinə təyin olunmuşdu.

O, keçmiş arzularını, xəyallarını unutmurdu, unuda da bilməzdi... Elə bil, Qarabağ həsrətli illərin tükənəcəyini hiss edirdi Zaur. O, bilirdi ki, bu həsrət tez bitəcək. O, ən böyük arzusu olan Qarabağ səmalarında pərvazlanmaq arzusunu tez reallaşdıra biləcək. Ancaq, illər heç sürətlə də ötüb keçmirdi. Vaxt daralmırdı da. Həsrət üçün vaxt bol idi. Zaur özünün hansı mövqedə olduğunu bilirdi, hər dəfə də yadına salırdı. O, bu mövqedə olmaq üçün çox çalışmamışdı. Bu mövqedə olmaqdan ziyadə, arzusunu reallaşdırmaq üçün çox çalışmışdı. O, polkovnik olmaq üçün liseyə daxil olmamışdı, Qarabağ həsrətinə son vermək üçün, qisas almaq üçün liseyə daxil olmuşdu. Ruhu göylərə pərvazlanan Azərbaycan vətəndaşı, bir igid olan, bir Şəhid olan Ruslan Polovinkonu da unutmurdu Zaur. Onun qəhrəmanlıq dastanını uzun illər özünə ideal bilmişdi, oxuya-oxuya bitirmirdi. Onun üçün əsas dərslərdən, təlimlərdən biri də bu olmuşdu. Zaur Şəhidlərimizin qisasını almaq üçün dişi ilə, dırnağı ilə bütün əngəlləri aşıb bu mövqeyə gəlmişdi. Vaxt onun üçün önəmli idi. Qarabağ Zəfərini görmədən, bu Zəfərdə bir rolu olmadan getmək istəmirdi bu dünyadan. Ona görə, həmişə gözlədiyi kimi bu dəfə də gözləyirdi vaxtı. Səbrlə, ümidlə, təmkinlə...

(Davamı var)

Sevindik NƏSİBOĞLU